परपुरुषो ऽभिलषितः। उतस्वित् प्राणद्रोहः कश्चित् कृतः। किं वा चौर्यकर्माचरितं। तत् कथ्यतामस्या अपराधः। नापितो ऽपि प्रहारपीडिततनुर्वक्तुं न शशाक। अथ ते सभ्या ऊचुः। अहो सत्यमेतद्राजपुरुषाणां वचः। न शृणोत्ययं। पापात्मायं। निर्दोषानेनेयं वराकी दूषिता। उक्तं च।

भिन्नस्वरमुखवर्णः शङ्कितदृष्टिः समुत्पतिततेजाः।
भवति हि पापं कृत्वा स्वकर्मसन्त्रासितः पुरुषः ॥२१२॥

तथा च। आयाति स्खलितैः पादैर्मुखवैवर्ण्यसंयुतः।
ललाटस्वेदभा भूरि गद्गदं भाषते वचः ॥२१३॥
कम्पमानस्त्वधोऽवेक्षी पापं प्राप्तः सदा नरः।
तस्माद्यत्नात् परिज्ञेयश्चिह्नैरेतैर्विचक्षणैः ॥२१४॥

अन्यच्च। प्रसन्नवदनो हृष्टः स्पष्टवाक्यः सरोषदृक्।
सभायां वक्ति सामर्थ्यं सावष्टम्भो नरः शुचिः ॥२१५॥

तदेष दुष्टचरित्रलक्षणो दृश्यते। स्त्रीधर्षणाद्बध्य इति। तच्छूलायामारोप्यतामिति। अथ बध्यस्थानं नीयमानं तमालोक्य देवशर्मा तान् धर्माधिकृतान् गत्वा प्रोवाच। भो अन्यायेनैष वराको बध्यते। नापितः साधुसमाचार एष। तच्छ्रूयतां मे वाक्यं।

जम्बुको हुडुयुद्धेन वयं चाषाढभूतिना।
दूतिका परकार्येण त्रयो दोषाः स्वयङ्कृताः ॥२१६॥

अतस्ते सभ्यास्तमूचुः। भो भगवन् कथमेतत्। ततो देवशर्मापि तेषां त्रयाणामपि वृत्तान्तं विस्तरेणाकथयत्। ते सभ्यास्तदाकर्ण्य सुविस्मितमनसो नापितं विमुच्य मिथः प्रोचुः। अहो

अबध्यो ब्राह्मणो बालः स्त्री तपस्वी च रोगभाक्।
विहिता व्यङ्गता तेषामपराधे गरीयसि ॥२१७॥

तदस्या नासिकाछेदः स्वकर्मणापि संवृत्तः। ततो राजनिग्रहस्तु